

støttelser paa 20 Kr. forhøjet med $33\frac{1}{3}$ pCt. og derved kommen op paa 26 Kr. 67 Øre. Jeg har i Finansudvalget udtalt, og jeg skal gerne gentage det her, at jeg er villig til, hvis man vil gaa ind derpaa, at søge den fornødne Bemyndigelse — den har jeg nemlig ikke nu — til at forhøje disse Understøttelser. Da man vel antagelig tillige vil holde paa, at de skulle være noget lavere end Understøttelserne til dem, der ere pensionsberettigede — og for deres Vedkommende er den laveste Sats 60 Kr. —, vil der formentlig her være Tale om at forhøje Understøttelserne til f. Eks. 48 Kr. for at faa et Tal, som kan deles med 12. Det vil ikke medføre nogen uoverkommelig Udgift for Statsbanerne, og jeg har forstaaet paa de faldne Udtalelser, at man er enig i, at der er Grund til at forhøje disse Børneunderstøttelser noget, hvad jeg kun kan være taknemmelig for.

Under Nr. 28 er der fire Samraad. Det første angaar Spørgsmaalet om Dagpenge til tilskadekomne faste Arbejdere ved Statsbanerne. Det er rigtigt, som det er oplyst af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at Forholdet er det, at de faste Arbejdere ved Statsbanerne, der ikke ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse, heller ikke faa nogen Understøttelse, naar de komme til Skade. Jeg gaar ud fra, at alle ere enige om, at naar de paagældende ikke ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse, men af andre Sygekasser eller maaske af slet ingen og selv ville løbe Risikoen, have de heller intet Krav paa at faa Understøttelse fra Staten i de første 13 Uger. Det vilde jo ogsaa være at stille dem, der ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse, ugunstigere, idet de selv maa betale noget til den Understøttelse, de faa i de første 13 Uger, hvis man sagde, at de, der ikke ere Medlemmer, og som ikke betale noget, skulle have den samme Understøttelse. Jeg gaar ud fra, at det ikke er Mening, men at Spørgsmaalet alene drejer sig om dem, der ikke ere Medlemmer af Statsbanernes Sygekasse, men, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sagde, maaske ere Medlemmer af andre Sygekasser, og som maaske først ere komne til at arbejde for Statsbanerne paa et saa sent Tidspunkt, at de ikke en Gang kunne komme i en ny, eller som ikke ønske at gaa ud af den, de ere i, fordi de nu have betalt deres Bidrag til den i mange Aar, om man til dem skal sige: Efter Udløbet af de 13 Uger skulle I faa en Understøttelse enten

lig den, Statsbanerne give til dem, der ere i Banernes Sygekasser, eller efter hvilke andre Regler, man nu der vil fastsætte. Jeg gør i den Henseende opmærksom paa, at der her kun er, og selvfølgelig kun kan være Tale om tilskadekomne Arbejdere, og at tilskadekomne Arbejdere i Almindelighed efter Bestemmelserne i Loven om Ulykkestilfælde i visse Virksomheder have Ret til at faa Dagpenge efter de i Loven fastsatte Regler efter Udløbet af den 13de Uge. Hvis man ikke i Loven om Statsbanedriftens Ordning af 1903 havde indsat andre Bestemmelser, vedrørende Erstatning til tilskadekomne under Statsbanedriften, havde Forholdet været ligetil, for saa havde de den samme Ret som enhver anden, der arbejder i de i Loven nævnte farlige Virksomheder. Men nu satte man i Loven om Statsbanedriftens Ordning af 1903 flere forskellige Bestemmelser ind om, hvordan de paagældende, der kom til Skade, og ogsaa deres Enker skulde have de Understøttelser, der kunde blive Tale om at yde dem, og saa sagde man: Disse Bestemmelser — jeg skal ikke referere dem —, i Forbindelse med Bestemmelserne vedrørende Enker, træde for Statsbanernes Vedkommende i Stedet for de forskellige Lovbestemmelser i Loven af 7. Januar 1898 om Arbejdernes Forsikring i Ulykkestilfælde. Man har ligefrem fra Lovgivningsmagts Side bestemt, at de i denne Lov fastsatte Erstatningsregler skulle træde i Stedet for de i Ulykkesforsikringsloven fastsatte. Om dette saa ogsaa gælder Dagpenge, kan der maaske tvistes om; derfor har jeg i Finansudvalget i sin Tid udtalt mig med alt muligt Forbehold om dette Spørgsmaal, og det gør jeg atter her. Jeg indrømmer, at der er noget uretfærdigt i, at man i Henhold til Bestemmelser, der i Virkeligheden, saa vidt jeg kan forstaa Loven, kun vedrøre den Erstatning, der vil være at yde, naar det er afgjort, om en Mand er helt eller delvis Invalid, har sagt, at disse Bestemmelser i det hele skulde træde i Stedet for de i Ulykkesforsikringsloven værende Bestemmelser, og derved uden videre gaar ud fra, at det er bestemt, at de saa heller ingen Dagpenge skulde have. Det kan være en tvivlsom Fortolkning, og jeg skulde ikke være uvillig til, hvis der kunde opnaas Enighed om det, at gaa med til en for de gaagældende mere human Fortolkning, hvorefter de altsaa ville kunne faa Dagpenge ogsaa for Ulykkestilfælde, vel at mærke, naar de 13 Uger ere forløbne. Efter hvad jeg har kunnet faa oplyst, har der ikke